

ADLER Jussi OLSEN

SEDM METRŮ ČTVEREČNÍCH

KRIMIROMÁNHOST

desátý případ
CARLA MØRCKA
Z ODDĚLENÍ Q

**Jussi ADLER
OLSEN**

SEDM METRŮ ČTVEREČNÍCH

Přeložila Kristina Václavů

Brno 2024

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu
čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele
práv zakázána.

Syv M2 med lås © Jussi Adler-Olsen
and Politikens Forlag 2023 in agreement
with Politiken Literary Agency
Cover design © Hauptmann & Kompanie
Werbeagentur, Zurich, Switzerland
Cover picture by jcwait/Shutterstock.com
Translation © Kristina Václavů, 2024
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2321-4 (PDF)
ISBN 978-80-275-2322-1 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2323-8 (MobiPocket)

Věnováno Louie, našemu roztomilému raráškoví

„Zas nám ji tam lípli?“ Anker prudce otevřel přední dveře auta a natáhl se k ní přes sklo. „Dyť je v tom úhlu vidět úplný kulový.“

„Smím hádat?“ zabručel Hardy ze zadního sedadla. Podíval se na samolepku, kterou Anker mával ve vzduchu.

„No jo, nová verze,“ pokračoval. „Tři mušketýři direktorátu. Kolegáčci z ředitelství si dali záležet.“

„Jen závidí, že je nám spolu tak dobře, Hardy,“ namítl Carl z předního sedadla. „Ale mrkej na drát,“ ukázal přes ulici. „Koukni na ty dva týpky v tom výklenku. Není ten vlevo útočník, co ho hledáme?“

Hardy se naklonil mezi oba muže před sebou. „Ne, to je jeho brácha. Ale s takovou ten náš za chvíli přijde.“

„Jestli máme být tři mušketýři, nechci hrát toho svatouškovského zmetka Aramise, i když jsem z nás tři nejmenší,“ ozval se suše Anker.

Carl zavrtěl hlavou. „Proč ne, starouši? Aramis byl přece miláčkem žen.“

„Ne, to byl ten obr, co chlastal,“ vložil se do rozhovoru Hardy. „A ten teda zbývá na mě.“

Muži na předních sedadlech se rozesmáli. Hardy a slabší pohlaví, to byla kapitola sama pro sebe.

„No co se smějete. Copak myslíte, že se neznám?“ zanařikal Hardy. „Ženské! Z těch by se jeden musel zbláznit.“

„Máš ty si vůbec proč stěžovat?“ zeptal se Anker. „Minna je přece k nakousnutí.“

Carl se zahleděl na ulici a dělal jakoby nic. Nebylo to poprvé, co Anker přesně vystihl, co si myslí.

„Jo, to je a moc dobře si to uvědomuje.“

Z opačné strany chodníku se ozval křik a Hardy trochu stáhl okýnko. „Už mě nebaví, jak Minna flirtuje s kdekým, včetně vás dvou.“

Anker se na něj obrátil. „Ty náš chudáčku, vždyť se máte skvěle. Ne jako já s Elisabethou. V každém případě si myslím, že budu brzo přespávat u nějakýho kamaráda na gauči.“

„U mě jsi vždycky vítaný, to snad víš, ne?“ zeptal se Carl.

„Nebo u nás,“ dodal Hardy.

Anker mávl dozadu na Hardyho a Carlovi stiskl rameno. „Díky, kamarádi, host do domu...!“

„Myslím, že už jde,“ ozval se Hardy.

„Vždyť je to jeho družka. Tys asi v životě neviděl ženskou v kalhotách,“ poškádlil ho Anker.

„Řekni mi, Carle,“ pokračoval Anker, „jak dlouho jste s Viggou vlastně od sebe? Neměli byste se pomalu rozvést?“

Carla přešel smích. Vigga byla nejšílenější člověk pod sluncem. Žádný chlap, který by měl aspoň špetku rozumu, by se neodvažoval tvrdit, že je to láska na celý život. Ale vzdát se jí jen tak neměl v plánu.

„Ty doufáš, že budeš mít volné pole působnosti, Ankere, co?“ zeptal se. „Nebo máš jiné želízko v ohni?“

Anker se ušklíbl. „Dycinky! Někoho jsem potkal a je to vážně divoška. Samé překvapení. Však to znáš.“

Carl přikývl. Na překvapení byla Vigga taky odbornice.

Anker přimhouřil oči. „Tahle rozhodně dovede přijít s nabídkou, kterou chlap dovopravdy nedokáže odmítnout. Jestli si nedám pozor, tak to bude moje smrt.“

Hardy nad ním zavrtěl hlavou a otevřel dveře. Něco upoutalo jeho pozornost.

Dobře, pomyslel si Carl. Tohle pro něj byla novinka, ale tak to bylo pokaždé, když ti tři byli spolu ve službě. Rozdíl

mezi nimi a třemi pubertáky s neklidem v kalhotách spočíval jen ve věku. Bylo nad slunce jasnější, že si to spolu žádný jiný tým z ředitelství neužívá tak jako oni.

„To zní zajímavě a nebezpečně. Kdo je to, Ankere?“ zeptal se Carl.

Anker chvíli přemítal, jako by se už nacházel v ráji hned vedle zapovězeného stromu.

Pak se usmál způsobem, který byl pro většinu žen odzbrojující. „Vždyť víš, Carle!“

A vtom jako by do Hardyho něco vjelo.

„Dělejte, kluci, máme ho,“ zavolal a rozběhl se přes ulici.

„Troufneš si zopakovat, cos právě řekl, Eddie? Tak troufneš si, ty srabe?“

Aby Eddie Jansen muže neprovokoval, sklopil zrak, ale ráně stejně neušel.

„Měli jsme jasnou dohodu, ne? Tak proč ses na ni vykašlal?“ zeptal se muž a Eddiemu se rozhučelo v uchu.

Eddie opatrně přikývl. Opravdu doufal, že tím zakryje svou bezradnost, protože rozházet si to s lidmi, kteří všechno řídí a které zastupuje chlap naproti němu s každým okem jiné barvy, bylo to poslední, o co stál.

Měl by dodržet dohodu, tvrdí ten chlap. Jako by to Eddie nevěděl. Podstata věci spočívala v tom, že ji přece musí dodržet za každou cenu, jinak by to mohlo dopadnout hodně špatně.

Zatracená dohoda!

Léta ho oslñovala výška úplatku a neměl k tomu co dodat. Plat vyšetřovatele rotterdamské policie byl totiž jako kapka v moři proti tomu, co mu za jeho informace a služby nabídli tito mocní muži. Proto Eddie na dohodu přistoupil, a jak se dalo čekat, snadno vydělané peníze rychle proměnil za příjemnější život, dárky pro svou milovanou ženu a později i pro jejich dceru, za hypotéku na chatu, splátky za loď a auta. Od té doby byl definitivně konec bezesným nocím a finančním starostem.

Jenže nadešel den zúčtování. Samozřejmě.

Při plnění úkolu, jehož dokončení po něm muž sedící naproti chtěl, několikrát zaváhal. Tahle práce se totiž od všech předchozích jasně odlišovala svou nekompromisností a velkou mírou násilí. A bůhví, že i když Eddie po léta svou policejní práci vykonával záměrně špatně, vedlo se mu

výborně a požadavky mužů v pozadí se zdánlivě snižovaly. Čeho se tedy bát?

Eddie se snažil udržet třesoucí se ruce v klidu. Spočívá problém ve skutečnosti v tom, že pomalu ztratil odvahu provést, co mu nakázali? Jenže mu to nebylo nic platné, mohl přijít o všechno.

Zhluboka se nadechl a se sklopenýma očima skoro zašeptal: „My... ne, ještě jednou. Slibuju, že ho dostanu. Bude to přesně, jak jsme se domluvili, můžete se spolehnout.“

V okamžiku, kdy zvedl oči, uviděl obrys hlavně, kterou mu ten druhý o vteřinu později přitiskl na čelo.

Mohutný muž pevně svíral pistoli, nehnul ani brvou, ale promluvil ledově chladným hlasem. „Zadání znáš třináct let, a pak jsi nebyl připravený, když se na půdě toho chlapa objevil kufr s naším matrošem. A teď mi tu budeš jakoby nic tvrdit, že ho zabásli a je ve vazbě dánské policie. Dochází ti vůbec, jak vážné důsledky by pro nás pro všechny mělo, kdyby najednou rozvázal?“

„Jo, ale...“ Cvakla spoušť a Eddie sebou trhl.

Muž se zasmál. „Jo, to byl ale šok, co, Eddie? Jako když k smrti odsouzený Číňan klečí v řadě mezi ostatními, čeká ránu do týla, a jakmile výstřel usmrtí toho vedle, vyletí chudák šokem do vzduchu. Určitě to není hezké pomýšlení, ale mohl bys být jedním z nich, Eddie, natolik je to vážné. Můžeš si být jistý, že jestli se dostaneme do podobné situace jako teď, bude v komoře patrona, je ti to jasný? Tak nám koukej kurva ukázat, co umíš, nehodláme riskovat a nechat Carla Mørcka vyklopit, co ví nebo co si vymyslí.“

Eddie se podíval z okna na ztemnělý Schiedam a na ulici Louis Raemaekersstraat, kde na semaforu pod věžákem přeskočila zelená. Za pár minut dorazí sem nahoru do bytu jeho manželka Femke s jejich malou dcerou, které

strávily celý den u jejich bývalé kolegyně Siri. Usměje se na jeho hosta a pak se Eddieho zeptá, kdo byl ten muž, co přišel tak pozdě. Jenže do téhle části svého života ji Eddie nechce zatahovat.

„Samozřejmě že ano! Chápu,“ přikývl a opatrně odstrčil pistoli od obličeje. „Zkontaktuju Dány ještě dneska večer.“

**1) Sobota 26. prosince—neděle
27. prosince 2020 • Carl**

Stav, ve kterém se Carl v tomto okamžiku nacházel, připomínal situaci těsně po tom, co se mlžný opar nevinnosti vznášející se nad krajinou dětství zničehonic proradně rozplynul. Když se poprvé překotně učil vidět vše jasně a pocítil palčivé svrbění lži. Nebo když mu nespravedlnost vlepila do tváře nezaslouženou facku. Jako za mladých let neopětované lásky nebo později v dospělosti, když ho bez varování překvapila milenčina zrada.

Carlovi se ty pocity vybavily ve chvíli, kdy mu vedoucí oddělení vražd Marcus Jacobsen, kolega, kterého si vážil ze všech nejvíc, nasadil želízka a utáhl je o něco víc, než bylo nutné. Když ho dokonce ještě surověji odvěkleli od Mony a strčili do čekajícího služebního auta, zatímco mu Mona dávala z vršku schodů znamení, že v tom není sám.

Jen chabá útěcha.

Nezlepšilo se to, ani když policista na předním sedadle dal pokyn řidiči, aby nejezdil na policejní ředitelství, ale vzal to přímo do věznice Vestre.

„Hej, to ne, co to děláte? Tohle není v pořádku. Proč mě nezavezete do cely předběžného zadržení na ředitelství?“ zeptal se, nikdo mu však neodpověděl. Zaslechl jen mumlání z předních sedadel, ve kterém několikrát rozeznal jméno Marcuse Jacobsena.

Carl se opatrně předklonil, aby mu pouta za zády nezaškrtila krevní oběh. Bylo naprosto jasné, že i když se na policejním ředitelství dřel jako mezek a po desítky let objasňoval složité a skoro neřešitelné případy, od této chvíle nemůže od svých kolegů počítat s žádnou podporou.

Co taky vlastně čekal?

Kolikrát sám eskortoval zadrženého do mamutího kolosu? A kolikrát se zadržený se slzami na krajíčku pokoušel cestou ospravedlňovat vším možným i nemožným? Byl nevinný, litoval svého činu, měl rodinu, která zůstane sama — a dlužno podotknout, že mu to nikdy nebylo nic platné. Každý zadržený se prostě musel smířit s ponížením a hanbou do prvního slyšení u soudu. Také ty kriminálníky nikdy nedoprovázel proto, aby jim poskytoval duchovní útěchu. V této části procesu byl zadržený vinen, dokud se neprokázal opak.

Když se služební vůz šinul na druhý svátek vánoční roku 2020 ztemnělými a chladnými ulicemi, na kterých už vánoční ozdoby a girlandy ztratily svůj smysl, Carl se snažil představit si, jak by se v této situaci sám obhájil.

Proti čemu se vlastně mám hájit, říkal si. Zadrželi ho, právě když oddělení Q vyřešilo případ Sisle Parkové a osvobodilo Gordona. Ale čím se provinil, že to došlo tak daleko? Tím, že se mu nechtělo zabývat sérií vražd spáchaných na střelovací pistolí na hřebíky? Že byl naivní, pokud šlo o aktivity svého kolegy Ankera Høyera? Podezíral Ankera, že bral drogy? Byl bláznivě dobromyslný, když u sebe doma schoval Ankerův kufr, aniž se zeptal, co v něm Anker má? Lhostejný k tomu, že mu tolik let leží na půdě? Ani si na něj nevzpomněl. Na kufr, který, jak se ukázalo, byl napěchovaný tvrdými drogami a úctyhodnou částkou v hotovosti různé měny. Panebože, kéž by se do něj byl podíval dřív, než to udělali jiní. Mohl ho odevzdat sám. Dopustil se téměř smrtelného hříchu, protože příliš spoléhal na to, že ho nikdo nebude podezírat, když na to přijde, že by se on, důvěryhodný vyšetřovatel, dopustil nějakého zločinu. Zkrátka nevěděl, jak by se měl hájit, věděl jen, že kolegové ve voze nemají chuť poslouchat, že je nevinný, ani jeho nářky, že rodina zůstala na holičkách. Co oni s tím? Viděli by v tom jen lítost, vztek

a přiznání, jenže tu radost jim neudělá. Takže když projeli vězeňskou bránou a doprovodili ho před unaveného a v zimním období bledého zřízence vězeňské služby k zápisu, Carl mlčel.

Matné brýle podrobně prostudovaly dokumenty, které policisté odevzdali, načež strážný zvedl zrak a krátce nato konstatoval, že se nepožaduje zákonná izolace, což ho udivuje, přece jen se jedná o vysoce postaveného policistu.

I Carl se zarazil. Žádná izolace ze zákona, co tím chce říct?

„Poslouchejte,“ řekl, „spoustu z těch, co tu dneska máte, jsem za mříže zaručeně poslal já. Tak proto...“

„Musíte se spokojit s tím, co je k dispozici,“ přerušil ho zaměstnanec vězeňské služby.

To určitě nevěstilo nic dobrého. Moc povzbudivě nepůsobilo ani to, že když dozorci Carla odváděli a požádali ho, aby si odložil, kolegové mu nekývli na pozdrav.

Utahaný dozorce, který měl na starosti osobní prohlídku, se na Carla díval se stejnou mírou pohrdání jako Marcus Jacobsen při předčítání práv zadrženého.

„No to se podívejme! Velevážený pan Carl Mørck. No to se podívejme,“ opakoval a odhazoval Carlovy svršky na hromadu. „Pár kluků na chodbě se pobaví. Každopádně by se v tomhle zařízení nenašel jeden jediný člověk, který by si přál být na vašem místě,“ pokračoval a hodil Carlovi do náruče nějaké oblečení.

Ačkoliv to Carlovi bylo jasné, stejně na něj slova zapůsobila víc, než bylo zdrávo. Snad doufal, že se mu otevře nějaká zázračná cesta k záchraně. Ale kde nic tu nic.

A jak ho vedli dál dobře známými úzkými šedivými chodbami, za oprýskané mříže k impozantní zmeti schodišť, zábradlí, bezpečnostních sítí a k nespočtu dveří východního

křídla až k cele 437, realita na něj drtivě dolehla a on se začal potit. Tady si s konečnou platností uvědomil, že jestli v sobě má poslední zbyteček naivního smyslu pro spravedlnost, vytratí se ve chvíli, až za ním s definitivním cvaknutím zapadnou těžké dveře.

Než ho zavedli do cely a z druhé strany dveří se otočil klíč, bloudil očima po rozlehlém a pustém vězeňském křídle ve studeném světle lamp. Za svou dlouhou kariéru samozřejmě viděl nespočet vězeňských cel, ale dosud nikdy nebyla ta černá, úzká matrace *jeho* postelí. Měl se na ni pokusit ulehnout bez Mony po svém boku. Tady ho brzy ráno nevbudí dceruška tím, že na něj rozpustile skočí, ani se neprobudí s nadějí, že nadcházející den ho čekají jen samé dobré věci.

Carl si prohlížel šedou, těžce zkoušenou nástěnku nad postelí a přečetl si, co na ni napsal propiskou předchozí vězeň, přestože se písmo už skoro ztrácelo.

Samé skličující zprávy, žádné světlo na konci tunelu.

Poté co se většinu noci pokoušel přijít na to, co se teď bude dít a co by měl podniknout, upadl do lehkého spánku, když vtom někdo zabušil na dveře a hrubý mužský hlas zakřičel, že kurva moc dobře vědí, kdo je, a že ho dostanou. Pak hlas utichl, zjevně za vydatné pomoci několika zřízenců, kterým se podařilo agresivního vězně odklidit z cesty.

Jenže slova už neodvolatelně zazněla:

„Však my tě dostaneme, ty fízlovská svině.“

Carl se zvedl na loktech a zhluboka se nadechl. Takže šikana začala, realita se ukázala v plném světle. „Dostaneme“ znamenalo „zabijeme“. „Fízlovská svině“ znamenalo, že si to i zaslouží. Takže odtěď pro něj být sám sebou bude smrtelně nebezpečné. Polkl knedlík v krku při pomyslení na

všechny případy, kdy to s policisty ve vězení dopadlo špatně. Doufal, že dostane schopného obhájce, který ho dokáže stáhnout z frontové linie. Buď propuštěním po prvním slyšení u soudu, nebo tím, že ho nechá umístit do izolace, na kterou by měl mít jako policista nárok.

Navíc si stůj co stůj musí promluvit s Rose, Asadem a snad i s Gordonem, jestli toho chudáka moc nepoznamenaly děsivé události o vánočních svátcích, kdy ho sériová vražedkyně Sisle Parková několik dní věznila, než ho málem popravila. Ti tři se musejí vrhnout na jeho případ a odhalit, k čemu došlo v případě s hřebíkovačkou, když teď věci najednou nabraly tak rychlý spád. A nakonec bylo zásadní, aby Mona jakožto psychologka policejního ředitelství dostala právo vídat ho nad rámec běžných návštěv blízkých příbuzných.

Podstata souboru případů, na jejichž základě se ho chystají obvinít, je patnáct let stará. Hlavní svědek a současně primární obžalovaný, jímž byl jeho bývalý kolega Anker Høyer, zemřel přece na Amageru v roce 2007 a z jejich dalšího kolegy Hardyho Henningsena střela do zad během stejné akce udělala invalidu. Takže kdo by mohl svědčit kromě třetího přítomného přestřelky, jímž byl sám Carl? Mohl by Hardy? Byl by ochoten? Stojí vůbec na Carlově straně?

Carl se svezl na tenkou matraci, dolehla na něj tíha bezmoci. Byl to zpropadený případ a všechno tehdy ukazovalo na jeho dobrého kamaráda a kolegu Ankera Høyera. Nebýt jeho, neležel by tady, tím si Carl byl jistý. Anker nebyl z těch policistů, kteří by se viděli na stejné pozici po zbytek života jako Carl a Hardy, to si dali dohromady už dřív. Byl ambiciózní a svoje vlastní potřeby stavěl na první místo. Proto ho vyhodila žena, proto vždycky vyhledával příležitosti, díky nimž by si polepšil a vystoupal na sociálním žebříčku.

Pro Ankeru to znamenalo totéž jako přijít k penězům, a sice k hodně penězům. Proč Carl neviděl, že by z toho mohl být problém? Ale že by byl Anker zkorumpovaný a podílel se na obchodu s drogami a na něčem ještě horším, tomu přece jen nikdy nevěřil. Ani že v té haluzně na Amageru čeká Ankeru smrt. A teď tu sedí jako podezřelý, že byl Ankerův komplic. Upřímně řečeno si z toho, co se tehdy stalo, pamatuje leda prd.

Nikdy si vroucněji nepřál mít po boku svého starého kamaráda Hardyho jako právě teď, aby se mohli společně pokusit pochopit a odhalit, co se stalo roku 2007 v takzvaném případě hřebíkovačky. Carl opět vzdychl, protože moc dobře věděl, že tohle je jen zbožné přání vzhledem k tomu, že chromý Hardy zrovna prochází několik měsíců trvající alternativní a jistě marnou rehabilitací ve Švýcarsku. Jak by se mohl objevit tady?

V následujících hodinách se pokoušel srovnat si v hlavě a dát dohromady útržky minulosti. Jak mohl být tak hloupý, že si je nedokázal propojit do jedné řady. Měl na půdě schovaný kufr s Ankerovým kontrabandem. Nechali se s Hardym vylákat na Amager a ignorovali zvláštní rozpory v Ankerově chování. Potom Carl propásl příležitost se ve věcech porýpat. Zevrubně projít osud mechaniků, které někdo zabil hřebíkovačkou v Sorø, podobně jako jejich strýce Georga Madsena, toho starce na Amageru. Dostatečně se nezajímal o to, co vlastně udělaly oběti, kterým někdo provrtal lebku hřebíkem, a proč skončily tak zavrženíhodným způsobem.

Když Carl vypočítával své přehmaty, soustředil se na skvrnu na stropě a neuhýbal očima. Zaprvé, a to především, Ankerova smrt a Hardyho rozsáhlá invalidita u něj vyvolaly dva po sobě následující kolapsy a divoce rozjetý posttraumatický stresový syndrom, který si samozřejmě odmítal připus-

tit, ale který ho téměř vyřadil z provozu. A k tomu ta jeho zatracená dobromyslnost, jež mu jinak nebyla vůbec podobná.

V neděli ráno odvezli Carla do centra a o půl deváté ho po mizerně strávené noci vsadili do cely městského soudu. Jen patnáct minut před slyšením ho vyvedli do vedlejší místnosti, kde čekal jemu neznámý obhájce.

Když ho Carl uviděl, vzdychl. Stačil krátký pohled na pomačkaný zelený lodenový kabát a neoholenou tvář, aby se přesvědčil, že odtud se mu žádné pomoci nedostane. Byl to zřejmě jeden z těch přidělených obhájců, kteří se vzdali slavné kariéry hvězdného advokáta, jež podle špatných televizních seriálů čeká po studiích na univerzitě na každého studenta práv. Ale co by chtěl? Nabídka volných a vysoce motivovaných advokátů asi nebyla v neděli, navíc mezi svátky zrovna pestrá.

„Informovali jste moji ženu, že mám jít dnes před soud jako první?“ zeptal se.

Advokát pokrčil rameny. „Já vlastně nevím, skoro se zdá, že se to rozhodlo právě teď.“ Uhladil si mastné vlasy. „Mé jméno je Adam Bang,“ řekl a potřásl Carlovi rukou. „Mám na víkend svoje nejmladší děti, tříletou a pětiletou dceru, takže jsem musel nejdřív přemluvit sestru, aby k nám přišla a pohlídala je. Omluvte proto můj zevnějšek.“ Pokusil se trochu si upravit křivě uvázanou kravatu. „Vlastně jsem se nestihl ani osprchovat.“

Dobře že to přiznal.

Carl si okamžitě všiml, že v sále, kde se koná slyšení, není přítomný nikdo z jeho blízkých ani přátel z oddělení Q. Zato tam byly zástupy novinářů z kodaňských deníků a lidé od policie, kteří se účastnili jeho zadržení. Mezi nimi podle

očekávání i ti z DUP, dánské Generální inspekce bezpečnostních sborů, kteří měli zajistit další vyšetřování vzhledem k závěru, že se Carl dopustil nezákonného jednání ve výkonu služby, stejně jako to platilo v případě Ankera Høyera. Carl se rozhlížel, jestli na černých židlích určených veřejnosti nesedí nějaké přátelské tváře, ale našel jen jednu jedinou, a to vrchní policejní komisařku Bente Hansenovou. Zachytila jeho pohled, krátce mu kývla na pozdrav a opatrně se usmála, jenže Carl neohrabaně sklopil zrak. Pomyslení, že tam je kvůli němu, bylo opravdu dojemné. Možná by měl říct Rose, že by oddělení Q mohlo Bente požádat o pomoc.

„Co se to tu sakra děje?“ pošeptal svému obhájci. „Co tady dělají ti novináři? Ať ty hyeny koukají vypadnout, vcukulet. Nevíte, jak se dozvěděli, že mě zadrželi?“

Carl se obrátil na Marcuse Jacobsena, který seděl za ním v první řadě pro veřejnost. „To je tvoje práce, Marcusi?“ zeptal se a kývl směrem k reportérům, kteří si už něco zůřivě zapisovali.

Vedoucí oddělení vražd zavrtěl hlavou. „Ne, za tím bude nejspíš šeptanda. Informace údajně unikla z věznice Vestre, což je samozřejmě politováníhodné.“ Nedokázal se ani přimět, aby mu pohlédl do očí nebo vyslovil jeho jméno. Bylo to stejně mrazivé, jako by místnost zasypala ledová tříšť. Carl nezažil, aby z někoho čišelo takové zklamání.

Ale nedovolil Marcusovi vyklouznout. „Aha! A proč jste mě pro všechno na světě nenechali přes noc na ředitelství? Mohli jsme si ten cirkus ušetřit.“

Šéf oddělení vražd se otočil k Leifu Lassenovi alias Narkopsovi, vedoucímu protidrogové centrály, který seděl vedle něj, a pošeptal mu něco do ucha.

„Cela na policejním ředitelství je jen pro cizince, proto,“ řekl Marcus stroze, když si s Carlem konečně pohlédli do očí.

To bylo podruhé během čtyřiačtyřiceti hodin, kdy by mu Carl nejradši jednu ubalil.

Vtom vešel žalobce a zaujal své místo. Ten ranní koupel určitě stihl, protože se kolem něho linula příjemná vůně, jako závan z přízemí obchodního domu Magasin du Nord.

Soudce, který vstoupil a posadil se za pult, zatímco všichni v místnosti vstali, ani obhájce a žalobce Carl vůbec neznal.

Poté vše proběhlo v krátkosti. Žalobce byl suchý jako troud a oddrmolil podání, jako by byl na dánském mistrovství v rapu. Než si vyslechli zprávu o samotném zadržení, Carl si na velké tabuli vpravo na stěně přečetl, co tam stálo o vazební věznicí. Pak jeho obhájce docela pomalu vstal a snažil se vzbudit takové zdání důstojnosti, jaké mu jen jeho pomačkaný kabát dovoloval, a vyžádal si vyloučení veřejnosti. Soudce z něj chvíli nespouštěl oči, potom se podíval na Carla a zavrtěl nad oběma hlavou, jako by po něm chtěli šampaňské a mísu kaviáru, ale přece jen zpřísnil zákaz uvádět jména, načež se novináři zvedli a opustili místnost. Mezi hladovými reportéry došlo podle očekávání i na hlasité protesty. Jak po nich můžou chtít, aby neuváděli jméno, když je ho plné celé město, a čemu se tím prospěje, když je vyhodí? Není snad v zájmu obžalovaného, aby někdo o případu objektivně a správně informoval?

Přesto jim to nebylo nic platné. S ohledem na bezpečnost vysoce postaveného policisty to jinak nešlo.

Carl uznale pokývl soudci, načež žalobce zvukným hlasem přednesl body obžaloby. Carl nevěřil svým uším. Obvinění proti němu zahrnovalo vraždu nebo napomáhání k vraždě, korupci, krádež a obchodování s drogami. Nerozuměl tomu, ačkoliv každé jednotlivé obvinění doprovázelo zdůvodnění. Ohlédl se na vedoucího oddělení vražd, který to celé vyslechl s chladným výrazem ve tváři.

Carl zavrtěl hlavou a naklonil se ke svému obhájci. „Je to od začátku do konce lež, všechno je hrubě překroucené,“ zašeptal, ale obhájce ho gestem vyzval, aby mlčel, a on se tak mohl soustředit na přesné znění.

„Můj klient prohlašuje, že je nevinný ve všech bodech obžaloby,“ řekl potom obhájce, aniž se s Carlem nejprve poradil. V tom spolu byli zajedno. Samozřejmě že byl nevinný. Carl opatrně poplácal obhájce po rameni, aby to šéf mordparty za ním jasně viděl, a pak ho soud poslal na čtyři týdny do vazby.

Zatmělo se mu před očima. Pouhá polovina jmenovaných bodů obžaloby by mohla vést přinejmenším k pěti letům ve vězení, a pokud se obvinění nepodaří vyvrátit, doba strávená ve vazbě se mu mnohonásobně prodlouží.

Znovu zašilhal na text na stěně, ze kterého vyplývalo, že se na jeho obvinění může vztahovat hned několik článků § 762 zákona o výkonu trestu odnětí svobody.

Carlovy vyhlídky opravdu nevypadaly dobře.

„Jo, hned po prvním stání u soudu skončil zase zpátky v base a právě sedí v návštěvní místnosti se svým advokátem. Jestli jsem to pochopil správně, policie už ho krátce vyslechla.“

„Zatraceně, to vážně není dobrý, Eddie. Dali ho na samotku?“ zeptal se ve sluchátku muž se zvláštníma očima.

„Ne.“ Eddie se usmál pod vousy. „Pokud vím od našeho člověka na místě, tak ho po výsledku a poradě s právníkem odvedou na celu 437, ale jsem si jistý, že ho brzy můžou poslat na izolaci, možná už odpoledne.“

„Kdo ti to řekl?“

„Dozorce, kterého máme několik let na výplatní listině. Ten chlap je hotový poklad a dneska je v práci.“

„Domníváme se, že odměna za vraždu policajta by měla být sto tisíc eur. Souhlasíš?“

„Ano!“

„Tak jaký je plán?“

„Dojde k tomu, až bude připravený vozík s obědem. Náš dozorce uzavřel dohodu s jedním vězněm, značně omezeným a prostým týpkem, který nemá co ztratit, ale na druhou stranu se takhle může postarat o rodinu.“

Eddie pohlédl na své kolegy z rotterdamské policejní stanice, kteří měli v neděli službu. Všichni se skláněli nad hlášeními a mořili se s nimi. Na stěnách ještě stále visely vánoční ozdoby, ale sváteční pohodě odzvonilo, jelikož kriminální živly zpravidla na neděle a svátky zvysoka kašlou. Policisté měli práce nad hlavu.

Eddie už téměř dvacet let pracoval s mezinárodními informátory z drogového prostředí, mluvil s nimi anglicky a nikdo se mu do toho nepletl. Každý policista měl své

informátory, takhle je nejlépe ochránil. Pro Eddieho byla jeho alternativní činnost hračka.

„Jak to tvůj člověk provede?“ zeptal se muž na druhém konci linky.

„Bodnutím přímo do srdce!“ samolibě vysvětlil Eddie. Za pár hodin se bude moci znovu obrátit na muže v pozadí a sdělit jim, že v tom zpropadeném případě zacelil i tuhle starou díru.

Ukončil hovor, odemkl psací stůl a vytáhl zásuvku se závěsnými deskami. Složku s případem měl založenou pod číslem 2003. Obsahovala poznámky sahající až k dnešnímu dni, které pokrývaly sedmnáct let. Spousta dat o tom, kdy byli lidé posláni na věčnost, kdy došlo k narušení dodávky drog a samozřejmě i kdy požádali Eddieho, aby reagoval.

Pro nezasvěceného by to byl zašifrovaný nesmysl, ale pro Eddieho ty záznamy představovaly jistotu, že kdyby se něco ošklivě pokazilo, mohl by před zákonem kdykoliv vystupovat v roli korunního svědka a zajistit si dohodu, která by mu sice nezachránila pověst ani práci, ale život přece jen ano.

Eddie zapadl do svého osobního bahna v roce 2003, když jejich domek v Bergenu aan Zee skončil v nucené dražbě a Femke byla k neutěšení. Zdědila ten poměrně sešlý, zadlužený, ale milovaný dům po rodičích. A teď o něj měli přijít.

Eddie v bance žebral, ať mu počkají se splátkami, aby nehrozilo, že dům budou muset prodat za hubičku ve srovnání s tím, jakou má podle nich hodnotu. Jenže marně. Na dražbě nebylo moc zájemců, ale muže, který ji vyhrál, Eddie náhodou potkal v předsálí banky a nebyl to člověk, jehož by rád viděl přebírat jejich oázu klidu. Muž mluvil nizozemsky, ale nebyl to typický Nizozemec, možná měl kořeny na Nizozemských Antilách.

Bezprostředně po dražbě zmizel z místnosti a nechal tam Eddieho stát zahanbeného a s pocitem marnosti.

Proto byl Eddie poněkud překvapený, když mu za pět minut na ulici někdo poklepal na rameno a on zjistil, že se na něj usmívá muž, který právě koupil jeho dům.

„Je to dobrý dům, Eddie,“ řekl trochu moc kamarádsky, sundal si sluneční brýle a odhalil různě barevné duhovky. Jedno oko měl hnědé, druhé modré. „Museli jste ten dům milovat, s takhle pěkným výhledem na duny se jich moc nenajde.“

Tak se dá někomu vetřít sůl do otevřené rány, aniž si dotyčný může dovolit zareagovat nenávisně.

Eddie přikývl a pokoušel se rozhodnout, do kterého oka se má muži dívat. Do toho studeného modrého, nebo do hřejivě hnědého?

„Jo, to je pravda. Je to pro nás velká ztráta o něj přijít.“

„Kdo říká, že o něj musíte přijít, Eddie?“ Opálený muž přistoupil blíž. „Vždycky se snad dá najít nějaké řešení.“

Eddie byl zmatený. Co tím chce říct?

„To si nedovedu představit. Neměli jsme na splácení hypotéky, tak to prostě je. Oba se ženou pracujeme ve veřejném sektoru, a tak si ty prachy nevyčarujeme.“

„I to se dá vyřešit, řekl bych. Co si zajít tamhle naproti do kavárny a trochu si o tom promluvit?“

Pro začátek neměl muž na oplátku žádná zvláštní přání, chtěl jen informace. A jelikož Eddie měl díky své práci u policie mnoho možností a pravomocí, nestálo ho to víc než tu a tam nezákonné nahlížení do spisu. Teprve když mu nabídl, že zapomenou na kupní cenu domku a zároveň splatí celou hypotéku, bylo to pro něj příliš lákavé a přituhlo. Na návštěvě u notáře na Eddieho za pár set guldenů převedli švýcarskou společnost a najednou vlastnil s Femke nejen

samotný domek, ale i několik set tisíc švýcarských franků, které ležely v bance společnosti k volnému užití.

Eddie se rozhodl, že svou ženu do toho, co se od něj požaduje na oplátku, zasvěcovat nebude, a řekl jí, že vyhrál v loterii, takže skákala radostí.

Od té doby se požadavky stupňovaly a byly čím dál nebezpečnější.

Dnes si dovedl představit, co jsou muži stojící v pozadí zač, i když je neznal jménem. Pravděpodobně houf dobře postavených obchodníků s různým zázemím v Surinamu a Curaçau, kterým už jen tak bez dalšího nemůže přestat poskytovat zvláštní služby, na to zapadl do bahna pochybného jednání příliš hluboko. Jejich organizace byla dávno v hledáčku Eddieho kolegů, ale co s ní vlastně souvisí, to nizozemská policie nevěděla, jen tušila, že k jejím aktivitám patří obchodování s drogami a možná i vraždy.

Eddie se do toho opřel a pokusil se přes prostředníka zajistit, aby se na kriminální činnosti těchto bezskrupulózních lidí nemusel přímo podílet. Jenže disponibilní částka ve Švýcarsku se zničehonic ztrojnásobila a v poštovní schránce našel architektonické plány na ambiciózní rozšíření domku. Teprve tehdy si uvědomil, že je navždy v pasti a musí hrát podle jejich pravidel. Což znamená, že se z něj během několika let stal nejdůležitější zdroj informací pro členy organizace. Poskytoval data všeho druhu a také organizaci zpravoval o probíhajícím policejním vyšetřování, takže mohla kdykoliv přesunout nebo vyměnit své kurýry narkotik.

Nakonec to tedy byl Eddie, kdo ve svém služebním voze zajišťoval předávky peněz. A později, když dodávky a obnosy v hotovosti výrazně narostly, si za tím účelem opatřil luxusní SUV pro osm osob, které mimo jiné značně vyhovovalo i jeho rozrůstající se rodině.

Když se doslechl o první vraždě, prudce se ohradil, načež mu organizace ještě o něco utáhla smyčku.

„Jestli teď přestaneš, tak všechnu odpovědnost svalíme na tebe, Eddie. Věř mi, že jsme do systému začlenili informace, které se dají použít jako rozhodující důkaz proti tobě, byl by s tebou konec.“

Tak Eddie přes všechny protesty věděl o řadě vražd spáchaných nastřelovací pistolí na hřebíky, které si ta banda objednala.

3) **Neděle 27. prosince 2020 • Malthé**

Ve škole mu říkali „buřte“. A je pravda, že se mu tuk na těle usazoval symetricky a efektivně skrýval hromadu svalů, které mu narostly. Byl o hlavu vyšší než jeho kamarádi ze školy a bílý jako moučný červ, takže se za ním lidé na ulici otáčeli a šuškali si. Jenže Malthé byl dobromyslný prostáček, který pocházel z milující rodiny s hospodářstvím, měl mladšího bratra a sestru a příliš ochranné rodiče, kteří neměli to srdce mu prozradit, jak zlí někteří lidé dokážou být.

Malthé se tak v klidu a tichosti smířil jak s touto, tak s několika dalšími přezdívkami, jako „sulcák“, „jitrnice“ nebo „knedlík“, až do dne, kdy jeden žák z vyššího ročníku, známý tím, že rád provokuje, rozšířil řadu přízvisek o „jeli-to“ a „hromadu sraček“. Malthé se na něho usmál a přikývl, nebylo to přece to nejhorší, co kdy slyšel. Ale když se chlapec, který byl o tři čtyři roky starší, na oplátku neusmál a místo toho plivl Malthemu na košili obrovskou slinu a pak ho surově strčil do prsou, Malthemu přeskočilo.

Kamarádi se ho pokusili varovat, že ten kluk dělá bojové sporty a zřejmě má černý pásek, jenže Malthé sebral veškerou sílu a uhodil toho obra jedinou ránou do obličeje tak tvrdě, že mu zlomil vaz. Kluk s černým páskem už nikdy nevstal.

Od té doby byla Malthého budoucnost jasná — nejdřív výchovné ústavy, později nápravná zařízení pro mladistvé a nakonec vězení. Předvídatelný příběh o stále větší hrubosti, špatných rozhodnutích, nekonečném sledu přestupků a agresivního chování.

Teprve když bylo Malthemu pětadvacet let a už si ve Vestre Fængsel odseděl několik let za další epizodu, která skončila užitím hrubého násilí, uvědomil si, že se nikdy

nezmění. Smířil se se svou situací a stal se z něj způsobný a přátelský vězeň, kterého jednoho dne jmenovali chodbařem křídla a mimo jiné dostal za úkol zajistit, že na vozíky budou připraveny správné pokrmy pro ostatní vězně. Přes den mu nezamykali dveře, aby mohl plnit další povinnosti, jako byl úklid a drobné práce. Malthe byl vlastně rád, že sedí ve východním křídle, kde se přebírají noví lidé do vazby.

Když jeho otec dostal rakovinu a po rychlém agresivním průběhu nemoci zemřel, bylo pro něj otázkou cti posílat každý ušetřený øre, který si jako vězeň tvrdě vydělal, domů matce a dvěma mladším sourozencům. Když pak před několika měsíci vážně onemocněl i jeho mladší bratr a pojišťovna zvažovala, jestli mu má proplatit akutní léčbu, protože je příliš nákladná, a navíc stále byla pandemie covidu-19, Malthe se domníval, že pokud jeho brášku nepošlou do Německa a nezaplatí, co soukromá klinika žádá, zemře i on.

To ráno za ním přišel jeden jeho známý dozorce s lákavou nabídkou.

„Můžeme ti pomoci, aby bráchu léčili v Německu. Musíš pro nás ale na oplátku něco udělat.“

„Opravdu?“ Malthe vůbec nechápal, jaké štěstí ho potkalo. „O co jde?“

„Musíš zabít vězně z cely 437. Přivezou ho dneska o něco později,“ řekl dozorce. „A dostaneš pět set tisíc korun pro svoji rodinu.“

Malthe byl nejdřív v šoku, ale pak se zamyslel. Vražda spoluvězně by mu vynesla nanejvýš patnáct let navrch k předchozím trestům, ale za dobré chování by se pořád mohl dostat ven, až mu bude kolem padesátky, k bratrovi, který bude stále naživu. Tak nad čím přemýšlet?

Vzhledem k tomu, že vozík s jídlem plnil on, bylo poměrně snadné opatřit si bodnou zbraň, která by mohla posloužit

jako vražedný nástroj. Stejně jako obvykle naskládal Malthe na vozík párky, remuládu, rajčata, kuřecí salát, chleba, máslo a plastové příbory, mezi nimiž byla jedna vidlička na konci zašpičatělá jako šídlo.

Až vězně přivedou dolů, nabídne mu Malthe oběd, a jakmile se vězeň přiblíží k vozíkům, vrazí mu Malthe šídlo šikmo pod prsní kost, přímo do srdce. Slyšel, že jestli se má taková vražda podařit, musí se šídlo bodnout až na doraz, a kdyby byl vězeň hodně velký a mohutný, musí vrah ještě silně udeřit do konce šídla pěstí. Vlastně to znělo docela jednoduše.

Situace se však změnila, vězeň z cely číslo 437 nestihl sejít dolů předtím, než vozíky s jídlem odvezli, takže Malthe jen stál a čekal na chodbě.

„Co tady pohledáváš?“ zeptal se ho William Bastian, nejvýše postavený trestanec východního křídla. Nebylo to poprvé, co na sebe ti dva narazili. Vězni se říkalo Kladélko, protože byl pověstný navazováním vztahů se zámožnými ženami, které odkopl hned poté, co je připravil o všechny peníze. Jenže Kladélko dovedl víc než to — jakmile se za mřížemi schylovalo k nepokojům, člověk si mohl být jistý, že v tom má prsty. William Bastian řídil průběh bitvy, dělal to od té doby, co ho sem zavřeli, a jistě to dělal i v jiných věznicích, kam ho během let přeřadili.

„Já? Nic. Jen tu stojím a čekám, co tady děláš ty?“ odpověděl Malthe.

„O to se nestarej. Snad máme nějaký práva, ale ptám se znovu, na co čekáš?“

„Na toho, co má přijít sem,“ řekl a ukázal na celu 437.

„Aha, no to se podívejme, takže ty se stýkáš s poldama. Co myslíš, že z toho budeš mít?“

„S poldama?“ Malthe zavrtěl hlavou. „Proč myslíš?“

„Proč? Protože ten chlap z cely 437 je Carl Mørck. Copak nic nevíš, ty troubo?“

Malthe netušil, o čem William mluví.

„No, očividně ne. Je to policajt, kterýho by většina místních nejradši poslala do horoucích pekel.“

Malthe zadržel dech. Byl rád, že William řekl to poslední, přece jen bylo všechno v pořádku.

„Když to říkáš, tak... tak dobře, čekám tu na něj ze stejného důvodu.“ Malthe se na Kladélka usmál. Snad se nic nestane, když mu to poví.

Malthe nedokázal posoudit, co se v tom okamžiku s Kladélkem děje, ale ten se zašklebil, jako by ho oslnilo slunce.

„Nevíš, co ten chlap provedl?“ zeptal se Malthe.

„Chceš ho zapíchnout tímhle?“ ukázal Kladélko na Maltheho zaťatou pěst, svěšenou podél boku.

Malthe se podíval na ruku, opravdu to je tak snadno poznat?

„Kolik za to dostaneš?“ zeptal se Kladélko.

„To myslím nesmím říct.“

„No, no! Tak koho se mám zeptat?“

Malthe se rozhlédl po chodbě. Dozorci se očividně držel zpátky.

„Ach tak. Určitě někoho z dozorců? Tak to bude Joensen, teda Péta Pavián, nemám pravdu?“

Odkud to jen ví?

Když Malthe zaváhal, Kladélko přikývl. „Dostaneš za to aspoň milion, ne?“

Malthe zavrtěl hlavou. „Ne, kdepak, tolik ani náhodou.“

„A kolik teda?“

„Jenom polovinu.“

Kladélko se zasmál. „To by mě zajímalo, kolik shrábne ten šikovnej vopičák. Ale víš ty co, Malthe, chci půlku z toho,

co dostaneš ty. Dvě stě padesát tisíc pro mě, jinak toho policajta z cely 437 budu varovat.“

Malthe zavrtěl hlavou, proč by měl Kladélkovi vůbec něco dávat? Vždyť si objednali jeho. To on má odvést špinavou práci.

„Ne, Williame, to prostě nejde. Potřebuju celou částku, jinak to nestačí. Potřebuju peníze pro bráchu, protože je moc nemocnej.“

Kladélko pomalu otočil hlavu směrem k patru nad nimi a podíval se na vězně, kteří tam stáli a opírali se o zábradlí. Několik z nich přikývlo, takže jejich rozhovor nejspíš vyslechli.

„Víš co, Malthe, promluvím si s Paviánem a vysvětlím mu, že dostaneme milion, a pak se může krásně stát, že bys mohl dostat řekněme čtyři sta tisíc. Souhlasíš?“

Malthe přemítal. Čtyři sta tisíc bylo přibližně tolik, kolik měla dostat klinika v Německu. „Ale copak to jde?“ řekl. „Nemyslím si, že bys mohl Paviána k něčemu takhle nutit.“

Kladélko se opět zahleděl směrem k prvnímu patru, kde někteří vězni čekali, až je zavřou zpátky na cely. Ušklíbli se.

„Malthe, on udělal chybu už tím, že ti ten úkol svěřil, nebo ne?“

Seshora souhlasně povykovali a Malthe se zamračil.

„Nechce se namočit,“ pokračoval Kladélko. „Dáme mu pár hodin, ať si to vyjedná s těma, kdo si přejou poldovu smrt. Pavián může taky dostat extra padesát tisíc z mého podílu za to, že se musí obtěžovat, i vy tam nahoře můžete dostat nějaký drobný, na tom nesejde.“

Zarazil jejich hlasité nadšení mávnutím, natočil hlavu ke dveřím na konci dlouhé chodby a zaposlouchal se.

„Už jdou, tak co říkáš, Malthe? Mám tě prásknout hned, nebo si promluvíme s Paviánem a ty mi dáš přinejmenším

polovinu?“ zarazil Maltheho ještě předtím, než se mladík nadechl k odpovědi. „A poslouvej! Ne abys mě podrazil, to bys tady dlouho nepřežil.“

Malthe byl úplně zmatený. Nelíbilo se mu, když se věci měnily nebo šlo všechno moc rychle. Chtěl chlapa zapíchnout hned, jak to bylo v plánu, jenže to by si Kladélko nestihl promluvit s dozorcem, který to celé zařídil, takže co teď?

„Neměl bych s tím teda počkat?“

Kladélko pokývl nejprve Malthemu a potom s úšklebkem i policistovi, kterého vedli kolem nich do cely 437.

Carl okamžitě zaznamenal pohyb. Upřené pohledy z prvního patra, jež ho pozorně sledovaly. Velkého mladíka vedle prázdných jídelních vozíků, který se tvářil obzvlášť vydešeně, a pak toho idiota Kladélka, se kterým měli všichni policajti v kodaňské oblasti dříve nebo později nějakým způsobem co do činění. Carl sám ho nikdy nezadržel, ale svědčili proti němu s Asadem v několika případech, kdy se jeho kriminální aktivity zkrížily s vyšetřováním oddělení Q. Chlap byl na přelomu tisíciletí dokonce podezřelý z vraždy starší paní, které vybilil bankovní účty, ale obvinění unikl, protože viníka dopadli na základě otisků podrážek bot.

Jak Carl dobře věděl, Kladélko je zkrátka recidivista, který využije každé příležitosti něco provést, a je tak odsouzený k tomu, odpykávat si po celý život nikdy nekončící tresty.

To ten úšklebek, se kterým se ke Carlovi otočil, když ho vedli kolem, v Carlovi vzbudil nepříjemné obavy. Protože se nejednalo o grimasu, co by měla vyslat určitý signál, ale spíš o neproniknutelný úsměv, jehož by se člověk měl obávat.

Carl se ještě jednou podíval na muže nad sebou, kteří se ztěžka opírali lokty o zábradlí, což naznačovalo, že tam nejspíš stojí už nějakou dobu a čekají. Jenže na co?

„Ty máš ale šlehu s tím teploušsky nazrzlým hárem, Mørcku,“ zavolal někdo a Carl přikývl, protože ten kretén měl pravdu. Jak si sakra mohl myslet, že unikne bdělému zraku policie při vyšetřování případu Sisle Parkové, když si obarví vlasy nazrzavo? Musí si tu barvu co nejrychleji vymýt.

Během posledních metrů k cele se Carl posunul blíž k dozorcí. „Dneska večer mě musíte dát do izolace, jinak to špatně dopadne, rozumíte?“

Zaměstnanec vězeňské služby přikývl. Carl ho znal, pořádkumilovný dobrák s širokými rameny, který tu makal snad od té doby, co Carl nastoupil na ředitelství.

„Slyšel jsem, jak se o tom baví na strážnici. Takže jasné...“

„Franku, dejte na mě. Vidíte, jak se na mě ti magoři shora dívají? Jak to, že jsou vlastně venku z cely? Nestačí, že se o tom jen bavíte, *musí* se to udělat. Nepostaral byste se, aby se můj obhájce dozvěděl, že se už teď schyluje k něčemu ošklivému? Věřte mi, že k tomu dojde dřív, než čekáte.“

Frank přikývl, pak odemkl dveře a zavedl Carla dovnitř.

Za dvě hodiny se Frank vrátil se vzkazem, že izolaci ještě nenařídili, žalobce zaškrtl kontrolu pošty a návštěv a právě ohlásila příchod Carlova žena s jeho advokátem. Tuhle schůzku i další bude odteď sledovat stráž. Jediný, kdo by k němu mohl mít nekontrolovaný přístup, je jeho právník.

Zaplatpánbu že Mona přišla, ale Carlovi se vůbec nezamlouvala představa, že bude muset opustit celu. Během cesty nahoru do návštěvní místnosti měl nervy napnuté k prasknutí. Každý schod mu při sebemenším zvuku nebo pohybu vhněl do žil další dávku adrenalinu, a když se blížili k návštěvní místnosti, měl všechny svaly v těle napružené a byl připravený kolem sebe kopat a bít se.

Mě nedostanou, ubezpečoval se a opakoval si, jak by útočníka nejdřív kopl do rozkroku, pak by ho trefil hřbetem ruky do krkavice, zařval by jako tur a mlátil ho a kopal do čéšek, ohryzku a očí.

Proto nebyl ve své kůži, když otevřeli jeho holčičce, která se na něj vrhla, aby ho objala.

Ach bože, co se to se mnou jen děje, napadlo ho, srdce mu tlouklo jako zvon a malá Lucia se mu tiskla k nohám.

Mona si hned všimla, v jakém je stavu, a zachránila situaci tím, že si ho k sobě přitáhla a dcerušku skryla mezi nimi. Strážný u dveří proti objetí protestoval, ale Carl ho ignoroval. Když se Moně podíval do očí, uvědomil si, že něco je hodně špatně.

„Dobrý den, Carle,“ zaslechl ženský hlas, který se ozval od stěny za ním.

Překvapeně se otočil a okamžitě poznal dobře oblečenou ženu, která dělala, co mohla, aby se na něj usmála pěkně nalíčenými rudými rty.

„Aha, co vy tady, Molise? A kde je můj advokát?“ chtěl vědět a vymanil se z Moniny náruče.

„Právě proto jsem tady, bohužel mám pro vás velmi špatnou zprávu,“ řekla Molise. „Je mi líto, co vám musím povědět, Carle, ale vašeho advokáta srazilo cestou sem přímo před věznicí před dvěma hodinami auto. Najednou vjelo na chodník, po kterém přicházel, a smetlo ho.“

Carl se zamračil a několikrát naprázdno polkl.

„Říkáte před vězením? Je vážně raněný?“

„Byl na místě mrtvý,“ dodala.

Uběhlo několik vteřin, kdy se Carl pokoušel informaci zpracovat. Ale co si s ní počít?

„Zabili ho?“ Podíval se na Monu, jak tam stojí a Lucia ji tahá za šaty. Jeho žena potřásla hlavou. „Já to nechápu, srazili ho úmyslně?“ zeptal se jí.

Mona ho vzala za ruku. „Byla u toho jediná svědkyně, která utrpěla šok, a tak si ji vzal do péče jeden můj kolega. Ale byla natolik pohotová, že si stačila poznamenat poznávací značku. Popsala řidičovo jednání jako zcela vědomé, protože vozidlo odbočilo na chodník v takové vzdálenosti od chodce, že by se srážce dalo snadno zabránit. Místo toho auto zrychlilo, takže tvůj advokát nestihl uskočit stranou.“

Carl sklopil zrak. To nebylo normální. Měl jeho advokát padnout za obětí šíleným okolnostem jako první? Protože Carl nepochyboval, že zpráva byla určena jemu. Potřásl hlavou. To, co pro něj včera začalo jako fraška, se ukázalo být úplně špatně. Byla to čistá noční můra a jako všechny noční můry i tahle eskalovala, jakmile se rozjela.

„Chudák ten člověk, já si ani nevzpomínám, jak se jmenoval. Ví se už, kdo je pachatel?“

„Po pachateli jako by se slehla zem. Auto někdo ukradl z parkoviště za věznicí na Vestre Kirkegårds Allé a o hodinu později se našlo ledabyle zaparkované částečně na chodníku před Vesterbrogade 144.“

Carl pohlédl na Molise Sjögrenovou, která byla jednou z nejuznávanějších obhájkyň v zemi. „A tak jste moje nová advokátka,“ řekl nepříteli radostně. Molise byla určitě neobyčejně dobrá volba a jistě mu mohla pomoci, jenže ve více případech zprostila obvinění kriminálníky, které se jemu a zbytku oddělení vražd podařilo zadržet a obvinít. Takže nadšení pro ni a její nesporné kvality coby obhájkyň měl opravdu poskrovnu.

„Zkoušela jsem Molise volat už včera, ale zastihla jsem ji teprve dnes dopoledne,“ řekla Mona. „To ona mi řekla, že už právníka máš a žeš byl ráno před soudem. Nám nedali vůbec vědět, Carle. Marcus Jacobsen neinformoval ani tvoje kolegy z oddělení Q, dokud stání neskončilo. Víím, že se sem pokoušeli dostat, aby si s tebou promluvili, ale Marcusovi se to nejspíš podařilo zarazit. Všichni tři každý zvlášť vyplnili žádost o návštěvu, ale vězeňská služba možná dostala echo, že do toho mají hodit vidle, i když jistě to nevím.“

Carlovi začala v žilách pěníť krev. Kdyby ho Lucia nezatáhla pozpátku k židli, nevylezla mu na klín a necuchala mu ty divně zrzavé vlasy, popadl by ho amok.

„Vidím, co si o tom myslíte, Carle. Když mi odsud Mona zavolala a pověděla mi, co se stalo Adamu Bangovi, samozřejmě jsem hned všeho nechala.“

Carl zavřel oči. Adam Bang, takhle se ten advokát jmenoval? Chudák, ubohý chlap.

Zbytek schůzky probíhal ve znamení zmatené směsice pocitů a konkrétních pokynů, Lucia se rozplakala, když s nimi Carl nemohl jít domů, a Mona plakala také.

Carl podepsal kus papíru a stvrdil tak, že se Molise Sjögrenová stala jeho obhájkyní. Hned bude kontaktovat DUP, pořádně se do případu opře a zítra ráno se mohou sejít v místnosti pro právní zástupce o kousek dál v chodbě.

5) Neděle 27. prosince 2020 • Carl

Vězeňský dozorce Frank vešel do cely s několika zvlhlými sendviči a s lítostí mu oznámil, že nahoře rozhodli, aby v cele 437 strávil ještě jednu noc. Teprve následujícího dne rozhodnou o jeho žádosti o izolaci.

Carl se donutil nechat si nadávky pro sebe, i když se mu hrnuly na jazyk. Tohle bylo přímo zlomyslné.

Přejel pohledem od ušmudlané zdi ke zpola otevřeným dveřím a k mřížím vedoucím na svobodu, odkud se podél stěn nesly hlasy a volání.

„Svině,“ vykřikovali vězni do tmy a nepochybně to platilo jemu.

Frank přikývl, nebylo těžké pochopit, jak je situace vážná.

„Já nevím... Třeba vás převezou do jiné věznice, na tom myslím pracuje vaše advokátka,“ řekl a dodal, že právnička s jeho manželkou přijdou dopoledne. Jestli dorazí spolu, to nevěděl.

Potom Carl zíral na špinavé zdi, na kterých byly zvěšené primitivní nápady předchozích zadržených, provedené dětským hůlkovým písmem. Celkem vzato pekelně smutný manifest o odvrácené straně společnosti a o bezmoci, tak proč to nepřemalují?

Pokusil se zastavit roztěkané myšlenky. Musí si sehnat nějaký papír, aby si mohl sesumírovat, co chce říct při výsledku DUP na svou obhajobu. A Mona se musí spojit s Rose a vysvětlit jí, co by teď podle něj Rose s ostatními měli podniknout.

Zamyslel se. Nic jiného mu také nezbývalo, protože malá televize na stole nefungovala a on se nedokázal uklidnit.

Když se marně snažil vybavit si všechno, co se stalo od onoho dne v roce 2007, kdy zabili Ankeru, uvědomil si, že trauma, které se v něm toho dne usadilo a změnilo ho, ještě stále vytváří nepříjemné a silné bariéry, jež zdravý úsudek ani vzpomínka neprorazí. Někdy mu připadalo, jako by se na minulost díval přes pavučinu, za kterou tančí rozptýlené výjevy a obrazy. A dnes k večeru se skoro zdá, jako by před ním v mlze stál Anker a mluvil na něj, jenže slova byla nejasná a nedávala žádný smysl.

Sklouzl očima k podlaze, zamračil se a snažil se soustředit. Kéž by si jen vzpomněl aspoň na něco málo z toho, co se tehdy stalo, nic si však nevybavoval. Právě teď si nedokázal oživit víc, než že s Ankerem a Hardym jeli na Amager a vteřiny, které těsně předcházely výstřelům. Jeho vlastní vzpomínky na dobu po oné epizodě zkreslovalo to, co mu napovídali ostatní.

Carla zabrnělo v prstech, jasné varování, že by si měl na své myšlenky dávat pozor. Co si s tím má počít? Celé to bylo neskutečné a málem mu z toho přeskočilo. Během roku nebo dvou po střelbě několikrát zažil stupňující se nevolnost, která ho přivedla téměř na hranici zhroucení, a rozhodně nepotřeboval, aby se to opakovalo, a už vůbec ne teď.

Proto si Carl zkusil vybavit dotyk Luciiny tvářičky na své, její vlhký dech a jemný hlásek. Na chvilku to pomohlo, a pak do něj zamlžená skládačka vzpomínek udeřila s novou silou.

Ten den před mnoha lety na Amageru, kdy Hardy, Carl a Anker přijeli k polorozpadlé barabizně, ve které soused našel tělo starého Georga Madsena s hřebíkem v lebce, pršelo. Když v bílých kombinézách otevřeli dveře, uhořel je do nosu

pronikavý zápach mrtvoly. Muž seděl v křesle, šedo zelenou kůži na obličejích měl posetou puchýři a v prázdných očích se mu odrážel voskově bílý odlesk. Nebyl to hezký pohled.

Soused jim řekl, že jeho pozornost vzbudil zápach, a právě proto Hardy otevřel okno, jak si teď Carl vzpomněl. Starý dobrý Hardy, vysoký jako maják a spolehlivý jako diesellový motor, vždycky dělal, co se má.

A Hardy, který byl taky tak trochu kutil, okamžitě prohlásil, že hřebík v hlavě mrtvého je z nastřelovací pistole, která leží na stole. Carl si vzpomněl, že se tehdy podivil, proč si pachatelé neodnesli vražednou zbraň s sebou. Přece jen musela něco stát.

Carl několikrát naprázdno polkl, znovu na něj začala dotírat nevolnost. „To proto, že se soustředíš výhradně na samotnou střelbu, Carle,“ řekla mu jednou Mona a nejspíš měla pravdu. Protože hned po střelbě bylo po všem. Anker měl díru uprostřed hrudníku a ležel bez hnutí na podlaze, kousek od něj kulka srazila k zemi Carla, lízla ho na spánku. Hardyho zasáhli do zad.

Proč jsem krucipísek nezareagoval racionálněji, pomyslel si Carl. Jenže když se teď nutil přesně si vzpomenout, moc dobře si uvědomoval, že to bylo proto, že Hardyho zasáhli vteřinu po něm a on na Carla spadl a uvěznil ho pod svým mohutným tělem. Carl tam bezmocně ležel, ale kdo by neležel, říkal si. Za dveřmi vedoucími do přední místnosti si všiml vzpřímené postavy v červené kostkované flanelce, nic jiného nezahlédl. Bezprostředně potom spolu pachatelé mluvili v předsíni, pak se těžce zraněný Anker najednou převálil směrem k nim, pokusil se vytáhnout pistoli a zavolal, aby toho nechali.

To byla poslední slova, která řekl, než ho zasáhli do srdce.

Později se Carla kdekdo mnohokrát vyptával, co si zločinci řekli, ale on jejich mumlání nerozuměl.

Když se po několika letech holandská policie vytasila s teorií, že by případ mohl mít spojitost s podobnými epizodami z drogové scény na jednom rotterdamském předměstí, došel k závěru, že vrahům možná nerozuměl proto, že mluvili holandsky.

Carl vzdychl. Co si má o té věci s Holanďany myslet? V obvinění z rána se tvrdilo, že v kufru na jeho půdě, který mu dal do úschovy Anker Høyer — o čemž žalobce pochyboval —, se našlo půldruhého kila kokainu a heroinu a hromada valut a Carla vážně podezírají z pašování drog, obchodování s nimi, a dokonce i ze spoluúčasti na vraždě. Kromě toho uváděli, že Anker Høyer byl několikrát v kontaktu s lidmi spojenými s drogovým kartelem v Holandsku. Holanďani pro to našli závažné důkazy, o nichž Carl nic netušil, takže těžko říct, jestli jsou pravdivé. Byl ale Anker také v kontaktu s mechaniky ze Sorø? Několik měsíců po přestřelce a po Ankerově smrti byli totiž dva muži z drogového kartelu v Sorø také zabiti nastřelovací pistolí na hřebíky stejným způsobem jako ten stařec na Amageru, který, jak se ukázalo, byl strýcem jednoho z nich. A co to má společného s ním?

Carl si dobře uvědomoval, že se měl celou tu dobu snažit přijít případu hřebíkovačky na kloub, jenže částečně mu v tom bránil střet zájmů, a navíc měl tehdy své práce nad hlavu. A k tomu dostal celý případ na starosti kolega Terje Ploug.

Z vězeňské chodby se ozval zvonivý kovový zvuk. Skrz silné dveře toho nebylo moc slyšet, ale ostrý zvuk kovu, který dopadne na zem, pronikne skoro čímkoliv.

Carl se stáhl ke zdi a ještě jednou se zahleděl k oknu vedoucímu na svobodu. Když se odtáhla závlačka, bylo na

jednom okně vidět pancéřové sklo, na druhém mříže. Jenže na co se vlastně vůbec dívat ven? Čekaly tam na něj vysoké ploty a ostnatý drát. Pokřikování zvenku už také pomalu utichlo.

Carl zavřel oči.

Co se v tom případě dělo dál? Musel o tom zkrátka přemýšlet a pokusit se přiblížit jádru věci jako vyšetřovatel.

Zajeli s Asadem do Sorø, aby Carl identifikoval kostkovanou košili, kterou měl na sobě jeden ze zavražděných mechaniků, jestli je to ta stejná, co zahlédl, když na ně někdo střílel na Amageru.

Usmál se, protože cesta do Sorø byla jedním z prvních úkolů, na kterém Carl s nezkušeným Asadem pracovali společně. Tehdy za volantem si říkal, že by měl vedle sebe radši Hardyho, ale dnes už si tím po všech zkušenostech nebyl tak jistý. Vždyť Asada tehdy zdaleka neznal tak, jak ho zná dnes.

V cele zhasli, takže stěny osvětlovala jen slabá záře, která pronikala mřížemi vedoucími na svobodu. Asi bude deset hodin, pomyslel si Carl.

Několik dní po návštěvě v Sorø se místnímu týmu podařilo zadržet podezřelého z vraždy dvou mechaniků, muže, který se potuloval po jejich autodílně. Ale důkazy asi nestačily, a tak ho pustili. Carl si nepamatoval, co se s ním potom stalo. Proklepli ho vůbec ohledně strýce jednoho z mechaniků? Možná by ho měla najít Rose s ostatními a trochu ho zmáčknot.

Carl se zhluboka nadechl. Bezprostředně po zprávě o zadržení v Sorø ho velmi nečekaně přepadla první panická ataka. Fujtajbl, totálně ztratit kontrolu nad vlastním tělem bylo strašně nepříjemné. Nemohl dýchat. Zažil okamžik prozření, že přesně takhle se člověk musí cítit, když umírá.

Ale i v tom byl asi nějaký vyšší smysl, protože díky tomu se poprvé setkal s Monou.

Z chodby se ozvalo další řinčení kovu, a tak se na pryč-ně narovnal, napjatě poslouchal a opřel se zády o zeď.

Pak se opět rozhostilo ticho. Pomyslel si, že dozorci mají i v tuhle dobu plné ruce práce, protože návštěvy toalety se přece jen nedají naplánovat.

Když se podíval zpátky na den, kdy byli v té barabizně na Amageru, uvědomil si, že je víc věcí, kterým by se mohl divit. Podle soudních lékařů byl Georg Madsen v okamžiku, kdy s Hardym a Ankerem přijeli, mrtvý přibližně osm až deset dní. Proč po sobě pachatelé neuklidili? Neodstranili hřebíkovačku, neodklidili tělo a spoustu dalšího, vždyť na to měli dostatek času. A pokud ne, tak ten barák stačilo podpálit, blabl by do základů během deseti vteřin. Nešlo pachatelům ve skutečnosti o to, aby policie na místo *musela* zajet? A když člověk domyslel celou věc do důsledku, nešlo o to, aby na místo přijel právě Anker, Hardy a Carl? Po krátkém čtení žaloby dnes ráno a po dopoledním výsledku od DUP to byla v každém případě hypotéza, ve které se inspekce chtěla štourat a která najednou dávala smysl. Jak jinak by pachatelé dorazili na místo včas? Dostali echo? Hlíдали to místo? Ne, někdo jim dal vědět, jak už Carl tušil. A kdo byl jejich cílem, byl to Anker? Byli Carl s Hardym jen náhodné, nepřímé oběti?

A co ta mrtvola, kterou našli pohřbenou v bedně pod domem Georga Madsena, když ho o tři roky později strhli? Bedna, jež obsahovala i falešné důkazy proti Ankerovi a Carlovi a kterou tam nejspíš někdo schoval několik let před přestřelkou. Jak ta zapadá do případu?

Něco s ohlušující ránou narazilo Carlovi do dveří. Bylo to opravdu podezřelé, proto Carl vstal z postele a postavil se do prostřed místnosti. Strhla se na opačné straně dveří rvačka? Znělo to tak.

Carl se zhluboka nadechl, na chvíli zadržel dech, až zaslechl, jak se někdo lopotí s klíčem v zámku a odemývá.

Dveře cel se otevírají dovnitř, což je pohodlné pro personál, ovšem ne zas tak dobré pro toho, kdo musí vyčkávat vevnitř a nemá nic, čím by dveře účinně zablokoval, zvlášť když musí počítat s tím, že ti, kdo chtějí v této denní či noční době dovnitř, budou mít sotva čisté úmysly.

Carl napjatě sledoval dveře. Mohl si vybrat, jestli si stoupne ke stěně na konci cely, aby si chránil záda, nebo naopak přebere iniciativu a bez váhání se postaví na odpor. Zvolil druhou možnost.

Dveře se otevíraly až moc opatrně, protože vetřelec asi nechtěl riskovat, že na něj někdo zaútočí. Carl přenesl celou váhu na levou nohu a pravou kopl do dveří takovou silou, až mu zapraštělo v koleni.

Odpověď byla snůška hlasitých kleteb a nadávek, následně něco žuchlo, což jistě znamenalo, že se teď ten, kdo odemkl dveře, svíjí na podlaze.

Carl vyskočil z pootevřených dveří a okamžitě před sebou uviděl Kladélka, jak s přístřešenou plastovou vidličkou v ruce zaujal pozici, která by mohla skončit bleskovým útokem na Carlův hrudník.

Jenže když se rozhodl bodnout, Carl ránu odrazil, šídlo ho zasáhlo do dlaně, a tak ruku přetočil a vidlička se rozlomila na dva kusy.

Kladélko zůstal bezradně stát. Právě přišel o svou zbraň, a tím i o plán, ale přesto vrazil Carlovi tupý konec vši silou do břicha. Trochu krve poskvřnilo bílé tričko, ale to nebylo

nic proti proudu krve, který se vyřinul z Kladélkova ramene, když si Carl vytáhl špičku vidličky z dlaně a dvakrát po sobě ji do útočníka zabodl.

Kladélko pozpátku zavrával několik kroků vzad a zavřeštěl, jako by v životě nezakusil porážku. Vtom si Carl všiml, že tam kromě muže, který se svíjí na zemi a nevypadá moc použitelně, stojí další dva vězni. Podívali se po sobě a zmizeli na schodech do patra.

Teprve v tu chvíli zavolal o pomoc.

Celé se to seběhlo tak, že jeden z vězňů, pravděpodobně při návštěvě toalety, srazil k zemi vězeňského dozorce Péta Paviána, který měl čtyřiašedesátihodinovou službu, sebral mu klíče a vypustil několik dalších vězňů. Ale Carl moc dobře viděl dozorce, jak leží na chodbě o kus dál, svíjí se bolestí a teatrálně se snaží zvednout poté, co k němu přispěchali kolegové a začali celý výstup řídit. Bylo to směšné divadýlko, které Carl viděl v daleko lepším provedení na každoročním představení místní školy v Brønderslevu. V té souvislosti proběhne samozřejmě interní šetření a defusing, rozhovor o prožití obtížné situace pro uvolnění emočního tlaku se všemi spolupracovníky, kteří byli ten večer ve službě. Takový byl postup, ale Carl si byl jistý, že se Péta Pavián postará, aby ho zprostili odpovědnosti, a možná z toho dokonce vytříská několik dní nemocenské navíc.

Carl už věděl, na jak prohnílého bachaře tady narazil a že se odtěď bude muset mít po celou dobu na pozoru jako antilopa se smečkou hyen v patách.

Ve zraněné ruce mu tepalo a po zbytek noci už neusnul. Takže nespál druhou noc po sobě a nedostatek spánku ho už začal vysilovat.

Nestávalo se často, že by člověk viděl vedoucího oddělení vražd v uniformě. Vystoupil před kodaňským policejním ředitelstvím a přehlédl shromážděný dav. Dostavilo se nejméně padesát novinářů a lidí s kamerami. Celí prochladlí podupávali a jejich teplý dech se srážel v bílou páru.

Úplně vpředu stál Asad a strašlivě mrzl, ale to on přece vždycky, jakmile přišla skutečná zima. Kde jsou palmy, když je člověk potřebuje, říkal si a v duchu se ušklíbl. Podíval se na hodinky, bylo přesně deset hodin. Rose ani Gordona nikde neviděl.

„Děkuji, že jste se dostavili v tak hojném počtu a v tak krátkém čase,“ zahájil Marcus Jacobsen svou řeč a pokynul nastaveným mikrofونům.

„Důvodem ke svolání této tiskové konference je skutečnost, že se policii podařilo objasnit velkou část nejhorších zločinů za poslední tři desetiletí. Policie rozkryla síť vrahů pod vedením jedné z předních podnikatelek Sisle Parkové. Mnozí z nich byli zadrženi a Parková sama zemřela. Vyjmenovávat jednotlivé případy by bylo v tuto chvíli příliš zdlouhavé, ale mnohá úmrtí, která byla po léta považována za nešťastnou náhodu nebo sebevraždu, jsme díky svědomité práci policie nově klasifikovali jako vraždu. Jedná se i o případ známého politika Palloho Rasmussena, únos Birgera Brandstrupa a jako poslední také případ Mauritse van Bierbeka, který, jak vám bohužel musíme sdělit, nepřežil.“

Jako na povel se zvedl les rukou, všichni se překřikovali, ale vedoucí oddělení vražd otázky odmítl a tůkal na mikrofon před sebou, dokud se dav chtě nechtě neutišil.

„Dnes nebudeme odpovídat na otázky týkající se jednotlivých případů ani samotného odhalení. Ale v následujících

týdnech předložíme veřejnosti seznam zločinů, k nimž došlo. Musíme brát ohledy na četné pozůstalé, které budeme nejprve důkladně informovat.“

Rozhlédl se po davu a nezarazil se, ani když pohledem přelétl po Asadově tváři, ačkoliv Asad se v té chvíli podobal člověku, který vypil sklenici octa smíchaného s čerstvě vymáčkaným citronem.

„Kodaňské oddělení vražd si bylo vědomo nesrovnalostí v určitých případech z této skupiny a jen díky neúnavnosti našich vyšetřovatelů a díky jejich vysokým ambicím se tyto staré případy podařilo osvětlit. Jak víte, vraždu nelze v Dánsku promlčet a na nezodpovězené otázky je třeba najít odpověď. Když někdo někomu vezme život, nemá se na to zapomínat, vražda nesmí zůstat nepotrestaná.“

„Kdo ty případy vyřešil?“ vykřikl někdo z plných plic.

„Nebylo to oddělení Q?“ dodal někdo jiný.

„Ano, i oddělení Q má na vyřešení svůj podíl,“ odpověděl šéf oddělení vražd a krátce se odmlčel. „Ale především musíme pochválit sami sebe za naše záznamy, složky a jejich dobré archivování a také za důkazní materiál, díky kterým jsme našli vzorec a mohli tak spárovat případy, jež spolu na první pohled nesouvisely.“

„Kdo další se podílel na vyšetřování kromě oddělení Q?“ zavolal ten první znovu, ale šéf se jen usmál.

„Jen klid, dostanete toho spoustu, o čem budete moci v následujících dnech psát,“ uzavřel Marcus. A než se jeden nadál, byla černá uniforma na cestě zpátky do budovy.

Asad se na něj rychle podíval. Nebyl to ten šéf oddělení vražd, kterého znal a jemuž byl zavázán. Ten, který mu před několika dny tak pomohl, když zabránil prošetřování Asadovy rodiny v souvislosti s tím, jestli je dostatečně loajální vůči policii.

Vzdychl, když vtom mu někdo položil ruku na rameno. „Kdy jste se do toho vložili, Asade?“ zeptal se světlolasý muž s přátelským úsměvem. Podal Asadovi ruku. „Jsem z levicového *Venstrepressen*. Benny Falck Olsen,“ pokračoval, když mu Asad stiskl ruku.

Asad sklonil hlavu a měřil si ho zpod kudrnatého obočí. „Víte co, Olsene,“ odpověděl, „myslím, že byste se měl zeptat přímo šéfa oddělení vražd.“

„Dobrá! Váš parták Carl Mørck tu zřejmě není. Je pořád ve vězení?“ zjišťoval Olsen, zatímco se skupina novinářů kolem Asada stáhla blíž.

„Co tím chcete říct?“ zeptal se Asad. Jako by Olsen nevěděl, že Carlovo uvěznění stále podléhá mlčenlivosti. Tak ať radši kouká držet klapáčku.

„Když tu není, tak kde je?“ zkusil to jiný novinář, ale Asad se nenechal vyprovokovat.

„Hele! Je pondělí ráno, tak pochopte, že spousta velbloudů ještě nepřitáhla k napajedlu, a zkuste se nad tím trochu zamyslet.“

Benny Falck Olsen se zatvářil zmateně a Asad využil příležitosti, aby si díky své solidní tělesné schránce probovoal cestu ven davem.

Čtvrt hodinky nato zavolala Rose. Předtím stáli s Gordonem za nastoupeným novinářským sborem, ale vydali se do centra, než je reportéři stihli zahlédnout, a teď seděli ve sklípku restaurace Nytorv naproti městskému soudu.

„Ten parchant Marcus,“ bylo první, co Gordon řekl, když Asad vešel do sklepní místnosti. Nejmladší člen oddělení Q nevypadal moc dobře. Byl stále pobledlý, poznamenaný strachem, který v něm vyvolala příšerná doba strávená na prahu smrti. Dny, kdy ho Sisle Parková držela v zajetí

a přímo před jeho očima popravila smrticí injekcí jednu ze svých obětí. Nebýt Carla, Rose a zejména Asada, tak by se jí podařilo vrazit stříkačku i do něho a vyprázdnit mu její obsah do krevního oběhu. Před pouhými dvěma dny z něj lékaři v Královské nemocnici vylovili špičku kanyly a napumpovali mu do žil fyziologický roztok, dokonce kolem něj kroužil i duchovní a pokoušel se zmírnit hrůzu z toho, že se Gordon stal očitým svědkem utrpení a strašlivé smrti svého spoluvězně. Teď Gordonovi scházel hlavně spánek, aby mohl vykročit dál. Protože si himl hergot donrvetr krucajs element nechtěl vzít dovolenou, i když ho o to všichni prosili. Chtěl se bít za Carla spolu s těmi dvěma tělem i duší.

„Marcus se o nás a o Carlovi ani slůvkem nezmínil, jak ponižující,“ pokračoval Gordon. „Byli jsme to my a jen my, kdo ten případ vyřešil. Šéf navíc moc dobře ví, že jsme dneska mohli být všichni mrtví.“

Asad přikývl. „Pár novinářů se mě ptalo, kde Carl vězí. Bylo na nich vidět, že vědí, kde je. Ale možná jsme vůči Marcusovi moc drsní, třeba se jen pokouší Carla na veřejnosti chránit.“

Rose si přičísla vrabčí hnízdo na hlavě. „Ty jsi prostě úžasný, že tak uvažuješ, Asade, ale já tomu nevěřím. Naopak bychom si měli dát na Marcuse opravdu pozor, protože to s Carlem nemyslí dobře. Je vidět, že vědomě zatajuje informace, jak strašně špatně se s Carlem zachází. Sympatie veřejnosti by totiž Carlovi mohly prospět, nemám pravdu?“

Asad zavrtěl hlavou. „Prospět, jak prospět? Co tím chceš říct?“

„Pomohly by mu! Carla pořád ještě neposlali do izolace a v noci to s ním mohlo dopadnout špatně. Pár ostatních vězňů se ho pokusilo zabít, tys to neslyšel?“

Asadovi se stáhly šlachy na krku. „To nemůže být pravda, že ne?“

Pomalů zavrtěla hlavou.

„Jen mi řekni, kdo to byl, a já mu ukážu, jak se zabíjí!“

„Nevím, kdo to byl, Asade, ale není to dobrý nápad. Od Mony jsem se jen dozvěděla, že se nějakí vězni pokusili vniknout do Carlovy cely, aby ho zapíchli, ale on je zneškodnil. Jeden z nich je na marodce, říká se mu Kladélko. Obžalují ho z napadení.“

„Líbí se mi to slovo *zneškodnit*. Zní to, jako by to mohlo pěkně bolet.“ Asadovi se ve štětinách na tváři udělal na chvíli dolíček, ale pak ho zaplašil Gordon.

„Bohužel to není jediná věc, Asade,“ dodal. „Včera někdo úmyslně srazil autem Carlova obhájce a zabil ho, přímo před věznicí. Kupodivu to zase nikdo nezveřejnil.“

Asadova tvář vmžiku potemněla a stáhla se. „Srazil a zabil?! Úmyslně, říkáš? Víme, kdo to udělal?“

Rose opět zavrtěla hlavou.

„Já to nechápu. Kdo jde Carlovi takhle po krku? Nemůžeme něco udělat?“ zeptal se Asad.

„Obávám se, že toho moc nesvedeme. Vyšetřuje to teď dánská Generální inspekce bezpečnostních sborů, včera mi kvůli tomu volal Marcus a nařídil nám, že se do toho za žádných okolností nesmíme plést. A ať si pořádně rozmyslíme, jestli budeme dělat problémy, protože nám právě v kanclu leží dvacet spisů, které mají v šéfových očích daleko větší prioritu. Pokud se vložíme do Carlova případu, okamžitě s námi rozvážou služební poměr.“

„To přece Marcus nemůže!“ Asad byl otresený. V poslední době vážně přemýšlel, jestli se nemá poohlédnout po něčem jiném, na čem by postavil svou existenci, a tohle mu rozhodování moc neulehčilo. Jde o Carla a Carl je vždy na prvním místě.

„Zeptám se vás rovnou,“ řekla Rose. „Myslíte si, že by Carl mohl být vinen v některém bodě obžaloby? Protože v tom případě bychom od toho radši měli dát ruce pryč.“

„Já říkám, že se provinil asi tak jako ta kočka, kterou moje žena každý den krmí na schodech,“ řekl Asad a uhořel do stolu.

„Jo, proč se vůbec himlhergot ptáš? Máš snad nějaký důvod k pochybnostem o jeho nevině?“ zeptal se Gordon.

„Nevinný, neviný, to jsou všechno jen řeči. Známe Carla a víme, že se občas dokáže rozhodnout pro kontroverzní řešení. Ale jestli může být vinen ve smyslu obžaloby? Na to se musíme zeptat sami sebe. Jenže vražda a obchodování s drogami? Ne kruci, to vám povídám. Carl ty sračky nenávidí a vrah rozhodně není. Takže v tomhle je určitě nevině. Ale co se týče toho dalšího: Měl ponětí, co provádí Anker Høyer, věděl o té spoustě peněz a o drogách v kufru u sebe na půdě? A pokud ano, tak co všechno? Tohle ví jen on sám. Já si myslím, že Carl byl neobyčejně naivní a možná se choval iracionálně, ale to je jeho jediný prohřešek.“

„Takže neviný, myslím si totéž,“ přitakal Gordon.

Asad jen přikývl. Samozřejmě že si to musí myslet.

„Tak co teď?“ Gordon se opřel na židli, protože před něj položili talíř s nezvykle bohatě obloženým chlebičkem. Na něj možná až moc.

„Musíme přijít na to, kdo najal Kladélka a stojí za přepadením Carla,“ řekla Rose. „Pokud vím, nemá Kladélko s Carlem osobně žádné nevyřízené účty. A potom musíme shromáždit všechny složky k případu, který známe jako případ nastřelovací pistole, a pořádně se jimi prokousat.“

Gordon píchl do chlebičku s lososem, jako by mu snad měl sám skočit do žaludku, ale vzdal to a odložil příbor. „Dokážeme najít toho člověka, který najel do Carlova právníka?“

zeptal se. „A mohli bychom nějak přimět vyšetřovatele DUP, aby nám pomohli Carla přestěhovat z Vestre Fængsel?“

„Jo, ale musíme dávat bacha a nevystřkovat moc nos. I my riskujeme, že nás budou vyšetřovat, jak asi víte. Říká se tomu neoprávněné vyšetřování ve službě nebo tak nějak. Dostaneme se do střetu zájmů jako blízcí kolegové,“ varovala Rose.

„Uděláme to tak nepozorovaně, jak jen to bude možné,“ navrhl Gordon.

Rose přikývla. „Snad to půjde, hlavně se o tom DUP s Marcusem nesmí dozvědět.“

„Která věznice by to teda měla být? Nějaká bez mříží, řekl bych,“ navrhl Asad.

„To asi úplně nepůjde, ale něco v tom smyslu. Napadla mě Slagelská věznice. Tam sedí hodně lidí ve vazbě, navíc západní Sjælland není tak daleko, abychom tam nemohli občas zajet,“ řekla Rose.

Věznice ve Slagelse? Asad si ji zkoušel vybavit. Nevyslyšeli tam s Carlem nějakého vězně? Ale ano, vyslyšeli. Nebylo to před rokem? A kdo to jen byl? Jediné, na co si doopravdy vzpomněl, byla buchta, co jim dali, byla sice suchá, ale aspoň se dala docela dobře namáčet do kafe.

„A jeden z nás musí zůstat v kanceláři a naoko se hrabat v těch případech, které nám tam Marcus poslal, aby náš šéf nevytušil žádnou neplechu,“ pokračovala Rose. „Ale především se dotýčný musí zorientovat v případu a dělat nám ostatním rešerše.“

„Říkáš ‚nám ostatním‘? Takže ty, Rose, v kanclu dřepět nebudeš, ale kdo teda? Asad?“ zeptal se Gordon.

Rose protáhla koutky a svým způsobem se usmála. „Ty jsi mi ale hlavička, Gordone, samozřejmě že tam budeš dřepět ty. Máš právní vzdělání a jsi super fantastický na spleť“

případy. Navíc tě nemůžeme mít v terénu, dokud nenabereš síly, nemyslíš?“

Gordon neochotně přikývl a Asad ho trochu moc zhurta poplácal po rameni.

„A co ty, Rose? Jestli nás chceš jen komandovat, tak nezapomeň, že když slepý vede slepého, oba spadnou do jámy.“ Gordon se při tom pomyšlení nezatvářil moc nadšeně.

Asad se zasmál. „Pořád zbývá ještě já a já vás zase vytáhnu.“

Rose sklopila oči. Myšlenkami se zatoulala někam daleko. „Gordone, navrhuju, aby ses hned zakousl do toho, co musíme brát jako Carlův případ, a taky se pokus zjistit nějaké informace o té nehodě advokáta.“ Obrátila se na Asada.

„Co s tebou, Asade? V čem můžeš být nejprospěšnější ty, napadá tě něco?“

Jeho ztrhaná tvář se stáhla a zadusila úsměv, o který se právě pokoušel. „Víš ty co? Vzpomněl jsem si na první den, kdy jsme spolu s Carlem někam vyjeli. Bylo to do Sorø, kde zabili ty dva mechaniky, a já ani Carl jsme to na mou duši neudělali.“ Pokrčil rameny, očividně se jednalo o vtíp. „Tamní policie později z těch vražd podezírala nějakého chlapa, ale pustili ho, protože proti němu neměli žádné důkazy.“ Asad si pro sebe trochu pokýval hlavou. „Takže bych řekl, že zavolám ženě, aby na mě nečekala s masovými kuličkami, i když jsou vynikající. Pokusím se zjistit, kam se ten podezřelý poděl, a poctím ho přátelskou návštěvou.“

„A co podnikneš ty, Rose?“ zeptal se Gordon. Přitáhl si k sobě talíř a přece jen uždibl sousto lososa.

„Já?“ Zaváhala. „Zkusím si promluvit s lidmi z DUP.“

„A když se ti to nepovede?“

„Tak zvážíme, jestli bychom neměli pohrozit, že to dáme do novin a všem povíme, čím si oddělení Q muselo projít

v souvislosti se Sisle, aby se nám i Carlovi dostalo trochu podpory z lidu. Marcus tady hergot nebude rozhodovat o všem. Ať to stojí, co to stojí.“

V pondělí ráno se Rotterdam probudil do úplně obyčejného všedního dne, o Eddiem Jansenovi se to však říct nedalo.

Jeho kontakt v Dánsku nahlásil, že Carl Mørck je navzdory dobře připravenému nočnímu přepadení v jeho cele stále živý a zdravý a že se jistě zvažuje, jestli ho nepřevézt do jiného vězení.

Eddie se domníval, že informaci prozatím získal jen on, ale telefonát před deseti minutami ho vyvedl z omylu.

Jeden kolega na stanici si všiml, jak Eddie těsně po telefonickém rozhovoru zbledl, a zeptal se ho, jestli se mu neudělalo špatně, což Eddie s úsměvem popřel. Ale zle mu bylo. Zle až do morku kostí, protože rozkaz zněl jasně.

„Naložil sis toho moc, Eddie,“ řekl muž s různobarevnými očima ve sluchátku. „Máme na tebe čtyři věci. Zaprvé kvůli tomu příšernému bordelu v Dánsku teď požadují dvojitou odměnu za vraždu, což jsme odsouhlasili, ale pochopitelně jen naoko. Ti zmetci budou za svou nenažranost ještě pykat, to si piš.

Navíc teď ve vězení zná plán víc lidí, což se bohužel donese i těm, kdo nesouhlasí s vraždou ve své části chodby. I odtud můžeme čekat odpor.“

Tady se teatrálně odmlčel, což podle Eddieho četných zkušeností nikdy nevěstí nic dobrého. „Ke všemu náš kontakt mezi zaměstnanci věznice odvedli ke služebnímu výsledku a to znamená, že se musíme uchýlit ke kontaktům, které jsou mimo vězení. Nemůžeme totiž riskovat, že by náš dozorce vypadl. Je pro nás moc užitečný, chápeš, Eddie?“

Eddie zabručel, že ano. Ale proč to všechno nevěděl předem?

„A v neposlední řadě,“ pokračoval jeho trýznitel, „už s tebou pomalu ztrácíme trpělivost, Eddie. Pamatuj si, že odtěd nesmíš za žádných okolností polevit v nasazení. Už dlouho totiž předpokládáme, že Carl Mørck byl o aktivitách a kontaktech Anker Høyera plně informovaný.“

Eddie si pro sebe pokýval hlavou. Pokud je pravda, že Carl Mørck všechno ví, on sám je v pěkném průšvihů.

„Ty peníze a drogy, které nám Anker svého času ukradl, ležely všechny ty roky Carlu Mørckovi na půdě. Je to prohnaná krysa, ten Mørck. A očividně je trpělivý. Chtěl si počkat a otevřít bednu s pokladem, až nadejde čas a půjde do důchodu. Jenže Mørck už ty peníze a matroš nevlastní, tak mi věř, Eddie, že nepotrvá dlouho a začne se žalobcem v Dánsku vyjednávat, aby mu snížili trest. Pustí si hubu na špacír a všechny nás udá. Žalobce ho požene k odpovědnosti mimo jiné za spoluúčast na vraždě, takže jestli chce domů k ženě a dítěti, než z něj bude dědek, má za co bojovat.“

„Slibuju, že bude po smrti dřív, než něco napráší.“

„To je dobře, Eddie. Protože jestli ne, tak si přijdeme pro tebe i tvou rodinu, abys pochopil závažnost situace.“

Potom Eddie zůstal sedět a tupě zíral do prázdna. Nebylo divu, že zbledl. Brzy bude po vánočních prázdninách, dcera by měla začít chodit do školky a Femke nastupuje do nové práce jako sekretářka ve firmě Niras v Rotterdamu.

Prostě netušil, co má sakra dělat. Zprávy z Dánska naznačovaly, že může uplynout hodně vody, než toho policajta dostanou, určitě až potom, co ho přestěhují. Ale podle Eddieho názoru mají ještě jeden trumf v rukávu v podobě dokončení včerejší nepovedené akce. Jenže ani to nebude snadné, protože k tomu může dojít jen v noci, kdy na Carla Mørcka budou s velkou pravděpodobností dávat dobrý pozor a izolují

ho od ostatních vězňů. Procházky po dvoře ve dne zaručeně budou sólo záležitost a taky jídlo mu vězeňský personál jistě přinese přímo do cely a bude ho doprovázet i při návštěvě toalety.

Takhle viděl šance Eddie.

Takže když se na to podíval kolem a kolem, jestli se útok nepovede následující noc, musí pro jistotu odklidit svou rodinu z cesty.

Eddie nemohl v žádném případě své ženě říct, co se chystá, protože Femke žije s největší pravděpodobností ve sladké nevědomosti a věří, že její manžel měl štěstí v loterii a od té doby dokázal peníze jen množit. A to tak dobře, že jednu dobu oba uvažovali, že by si mohli dovolit odejít do předčasného důchodu.

Femke však nebyla naivní. Seznámili se na rotterdamské policejní stanici, kde se prakticky od prvního dne v zaměstnání vypracovala na nepostradatelnou sekretářku. Časem poznala všechny možné typy případů, všechny formy kriminality a na většinu lidí ve svém okolí se začala dívat s takovou nedůvěrou, že jí to bránilo v navazování hlubších přátelství. Proto musela změnit práci. Jak by někoho takového mohl obelhat?

Jestli nedostane rodinu do bezpečí s opravdu uvěřitelným vysvětlením, vybublá její podezření na povrch jako vroucí láva, a jestli se v ní Eddie neplete, nenajde u ní ve věci podporu. Se svým smyslem pro spravedlnost by ho hned vyhodila ze dveří. Nevěděl, jestli by ho rovnou udala, ale nerad by takový scénář zkoušel. V takovém případě by se mu zhroutil celý svět a východiskem z toho všeho by možná bylo zajít si do lesa se služební zbraní. To si říkal často.

Ale pak se otočil a podíval se na prázdnou kancelářskou židli za sebou. A vtom dostal nápad.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Sedm metrů čtverečních.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.